

τράπεζαν' και ἦλθον νά καθίσω πλησίον τοῦ πατρός μου, ἀκριβῶς πλησίον αὐτοῦ. Ὁ πτωχὸς εἶχεν ἀφήσει τὸ βιβλίον του και ἔπαιζε με τὴν μικράν. . . Ἐβλεπον τὸ ἀγαθὸν αὐτοῦ πρόσωπον, κατὰ τὸ ἡμισυ φωτιζόμενον ὑπὸ τῆς λυχνίας, ἐμψυχούμενον και μειδιῶν κατὰ στιγμάς, και ἐδίσταζον νά τῷ εἶπω : «ὦ! ὄχι! μὴ γελάτε, σὰς παρακαλῶ. . .»

Ἐνῶ τοσοῦτον περιλλύπως ἐθεώρουν αὐτὸν, ὁ πατήρ μου ἤγειρε τὴν κεφαλὴν. . . Τὰ βλέμματά μας συννητήθησαν' δὲν γνωρίζω τί εἶδεν εἰς τὸ ἔδικόν μου, ἀλλ' ἐγὼ γνωρίζω ὅτι τὸ πρόσωπον ἀποσυνετέθη αἴφνης, ἰσχυρὰ κραυγὴ ἐξῆλθε τοῦ στήθους του και μετὰ σπαραξικαρδίου φωνῆς μοι εἶπεν : «Ἀπέθανε; δὲν ἔχει οὕτω;» Ἐπεσον στενάζων εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐκλαύσαμεν τοιοῦτοτρόπως ἐπὶ πολὺ, ἐνῶ πλησίον ἡμῶν ἡ μικρὰ ἔπαιζε με τὸ τηλεγράφημα, τὸ τρομερὸν θανάσιμον τηλεγράφημα, ἀφορμὴν ὄλων τῶν δακρῶν μας! . . .

Παρῆλθε πολὺς χρόνος ἔκτοτε. . . Φεῦ! πρὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου ἀνεπαύθη ἐν τῷ φοικτῷ κοιμητηρίῳ τῆς Ναρβόνης ὁ πτωχὸς ἀββάς, ὃν τόσο εἶχον ἀγαπήσει. Λοιπὸν! τὸ πιστεύετε; και σήμεραν ἀκόμη ὄταν λαμβάνω τηλεγράφημα, ποτὲ δὲν τὸ ἀνοίγω, χωρὶς νά τρέμω ἀπὸ φρικίαςιν. . . Νομίζω πάντοτε ὅτι θέλω ἀναγνώσει, ὅτι ἀπέθανε και ὅτι πρέπει νά δεώμεθα ὑπὲρ αὐτοῦ!

[Alfonse Daudet].

Ἐκ παλαιῶν τινος βιβλίου, περιέχοντος πλεῖστα ἀνούσια ποιήματα τῶν πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν διακεκριμένων ἐν τῇ Φαναρίῳ ποιητῶν, ἀπεσπάσαμεν τοὺς ἐπομένους στίχους. Δημιουργοὺντες δὲ αὐτοὺς ὡς Ἰωάννη οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν πόσον βαθύς εἶχεν εἰσχωρήσει ἡ τουρκικὴ γλῶσσα εἰς τὴν ἑλληνικὴν, κρίνομεν ἀναγκασιὸν νά σημειώσωμεν, ὅτι τὰ παρατιθέμενα ποιήματα εἶνε τὰ ἥττον ἀηδῆ ἢ ἄλλον οἱ μαργαρίται τῆς συλλογῆς! Ἐν τούτοις τὰ ἀηδῆ ταῦτα ποιήματα ἤρρεσκον τότε, ἀπεστηθίζοντο, ἐτραγωδοῦντο, ἀντεγράφοντο! οἱ δὲ ποιηταὶ αὐτῶν ἀντημεῖοντο, ἐπευφημοῦντο, ἦταν περιζήτητοι! πόσα βύδια χεῖλη δὲν τοὺς ἐμεϊδιάζαν; πόσοι ὤσατο ὀφθαλμοὶ δὲν τοὺς ἐκρυφαίρεισαν; διότι πάσα ἐποχὴ ἔχει τὰ θέλγητρά της, τὸ πνεῦμά της, τοὺς ἐποποιούς της.

Σ. τ. Δ.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ-ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Τοῦ Ἀλεξάνδρου Κάλφογλου.

Ἄποιο πέτρα κη-ἂν σηκώσω
πρέπει νά τὸ μετανοιώσω

γιατὶ βρῖσκω νέτο σκέτο
τῆς ψυχῆς μου τὸ σεκρέτο. . .

Ἄπο λόγου μου ταραίζει,
και Ἄ μ' ἂ ν ὄλο φωνάζει:

Κη-ἂπ' τοὺς ἄλλους κάμνει χάζι,
μήτε κἂν τοὺς κάμνει νάζι.

Ἄποταν ἔλθῃ εἰς ἐμένα,
δείχνει ἤθη κκιωμένα,
και ἀγύρ-μπασλῆκι κάμει,
και σοχπέτι με τὸ δράμι κτλ.

Τῆς Δόμνας Κατήνκως.

Σφαῖρα, τάχα δὲν γυρίζεις και σ' ἐμένα μιά φορά,
νά χαρίσῃς, ἀντὶ πάθη, εὐτυχίαν και χαρὰ;

Φθάνει, φθάνει, εὐσπλαγγνίαν, δεῖς μιά μεταβολή,
γιατὶ ἡ ὀργή σου τούτη σοῦρῃσε παρὰ πολὺ.

Κάμει πλέον μερχαμέτι, μὴν ἀφήσῃς τὸ κορμί
νά ποθᾶν εἰς τὰ πάθη' μὴ τὸ κάμῃς, σφαῖρα, μὴ.

Τοῦ Ἰακουμάκη Λαμπαδαρίου.

Νά που πλεῖα ἀποφασίζω
ἔς τὸ ἐξῆς νά ἐγλενδίζω,
ν' ἀφεθῶ ἀπὸ τὰ δέρτια,
νά πηγαίνω σὲ σοχπέτια,
και συχνά νά σεργιανίζω,
σὲ μετζλήσια νά γυρίζω,
σ' ἐφοκαίς, σὲ πρασιναδάεις,
σὲ μπαγτσόδες, σὲ ζιμπάδες·
κη-ἴπου σάξια ταιρειασμένα,
εἰς τὴν μέσην νά κ' ἐμένα,
με τραγούδια οὐδισιμένα,
σὲ μακάμι ἀρμοσμένα.

Και τὰ μαῦρα πλεῖα ἴα βγάλω,
ἀνοικτόκαρδα ἴα βάλω,
και στογάζομαι και ἄλλο,
νά πηγαίνω και ἔς τὸ μπάλω,
γιαῖνα δώτῃ πλεῖα ὁ νοῦς μου
ἀπ' αὐτοὺς τοὺς λογιμοὺς μου·
νά ἐλθῇ ἔς τὴν πρώτη στάσι,
διὰ τῶν ἐχθρῶν τῆ σκάσι κτλ.

Τῆς Δουδοῦς Ἰψηλάντη (1778).

Ποῦ κορρῆσπονδέντσα τώρα;
μάλιστα σ' αὐτὴν τῇ χώρα;

Μόνον ἕνα γιδλ-γχετσένι,
και αὐτὸ περνᾷ πηγαίνει.

Ἐπληξα, ἀμᾶν πλεῖα ἔτος!
ἀπ' τὰ δέρτια αὐτὸ τὸ ἔτος! κτλ.

Και. . . τέλος πάντων :

Γκιουλλέρ ἀτσιλῦ γκιμπι, μπουμπουὶλ οδγιουγιά καλμῖς·
Τρέχω τὸ βωτόν, μὴ λέγει: ἔτος δὲν λαλοῦμ' ἐμεῖς·
Νίτσουν, ἔτι μουργίν μελῆκ, νίτσουν σοιλεμῆξ ὀλοδούν;
Κακκικᾶτ, ὅσοι βαστοῦνε, λέγει ὅτ' ἔτσι καταντοῦν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Θέλων νά κολακεύσῃς τινά, ἂν δὲν ἔχῃς νά προσφέρῃς αὐτῷ χρυσοῦν νόμισμα, πρόσφερε αὐτῷ μετὰ θάρρους και χαλκοῦν' εἰς τὸ ἐμπόριον τοῦτο εἶνε δεκτὸν πᾶν εἶδος νομίσματος, και αὐτὰ ἀκόμη τὰ κίβδηλα.

* * Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ὧν τὰ μικρὰ προτερήματα εἰς οὐδὲν ἄλλο χρησιμεύουσιν ἢ εἰς τὸ νά καθιστῶσι καταφανέστερα τὰ μεγάλα αὐτῶν ἐλαττώματα.

ΟΙΚΟΝΟΜΕΩ-Ω

Ἡ Ἑλλάς εἶναι ἡ θαυματουργὸς χώρα, ἐνθα τὰ πάντα οἰκονομοῦνται. Ποσάκις τῆς ἡμέρας δὲν ἀντηχεῖ περίξ ἡμῶν ὁ μικρὸς οὗτος διάλογος;

— Λοιπὸν τὰ οἰκονόμησες;

— Ναι, ὄχι ὅμως καθὼς ἤθελα, ἀλλ' ἔγινε πάντα κᾶποια οἰκονομία.

— Αἶ, ἀφοῦ τὸ πρᾶγμα οἰκονομήθη. . . ἔχει πάλι ὁ Θεός. . .

Τὸ οἰκονομέω-ω, ἀσυναίρετον ἢ συνηρημένον, εἶναι λέξις καθαρῶς νεο-ελληνική. Και ναὶ μὲν ἐγεννήθη ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι, εἶναι ὅμως ἀνάστημα και θρέμμα τῆς νεωτέρας. Παρ' ἡμῖν ἀνεπτύχθη και ἐκτῆσατο τὴν πλουσίαν ἐκείνην προῖκα, ἥτις ὀσημέραι βαίνει αὐξοῦσα και πληθουμένη. Παρὰ τῶν πτωχῶν γονέων ἔσχε ὡς μόνην κληρονομίαν τὸ: οἶκον νέμω, ἀλλὰ διὰ τῆς ἰδίας ἐπιμελείας, νοημοσύνης και δραστηριότητος ἐπολυπλασίασε τὸ τάλατον και ἐπέξέ-

τεινε τὴν εὐφορίαν αὐτῆς ἐκ τοῦ οἴκου ἐπὶ σύμπαν τὸ ἑλληνικὸν, αἴρουσα τὰς δυσχερείας—λίγου ἐδέησε νὰ εἶπω ἀμαρτίας—παντὸς Ἑλληνοῦ πολίτου, διότι οὐδεὶς μένει ἀνοικοδόμητος.

ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ ΑΣΙΑΤΙΟΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐν Κωνσταντινουπόλει εἶχεν ἀπαγορευθῆ ἀσθηρῶς εἰς τὰς ἐφημερίδας νὰ ποιήσωσι μνεῖαν τῆς ἀλώσεως τῆς Πλεύνας, ἡ εἰδήσεις δὲ, κατὰ τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Κολωνίας», διεδόθη διὰ τοῦ ἐπομένου τρόπου: Ἑλλην τραπεζίτης, ἐν Παρισίοις παρεπιδημῶν, ἐτηλεγράφησε πρὸς τινα ἐν Κωνσταντινουπόλει διπλωμάτην: «Je vous annonce le fiancailles de Mlle Plevnice avec M. Camarrof». Καμάρας καλεῖται ὁ πιστὸς τραπεζίτης τοῦ Ἰγνάτιεφ' ὡς γνωστὸς δὲ φίλος τῶν Ῥώσων ἐδέησε νὰ δανείσῃ τὸ ὄνομά του εἰς τὸν παράδοξον ἀβραβῶνα.

Τὴν διάσημον ἠθοποιὸν δεσποσύνην Μάρς ἐπεσκέφθη ποτὲ ἐργοστασιάρχης τις τοῦ Λυών, παρακαλῶν αὐτὴν νὰ τὸν καταστήσῃ εὐτυχῆ οὐχὶ ἄλλως, ἢ δεχομένη δῶρον 60 πήχεις λεπτοῦ καὶ βαρυτίμου μεταξωτοῦ ὑφάσματος κίτρινοχρόου. Ἡ ἠθοποιὸς τῷ παρετήρησεν ὅτι οὐδεμία κυρία ἀγαπᾷ τὸ κίτρινον χρῶμα καὶ ὅτι ἐπομένως ἦτο ἀδύνατον νὰ δεχθῆ τὴν προσφορὰν τοῦ ἑνδοῦσα τελευταῖον εἰς τὰς ἐπαλειμημένους ἱεσσίας του, ἔλαβε τὸ ὑφασμα, καὶ παρέδωκεν αὐτὸ εἰς τὴν ῥάπτριάν της. Κατ' ἄρχάς μὲν ἐδίστασε καὶ αὕτη νὰ ῥάψῃ φόρεμα κίτρινόχρου, μετ' ὀλίγον ὁμως ἐσκέφθη ὅτι εἰς τὴν δεσποσύνην Μάρς τὰ πάντα ἦσαν ἐπιτετραμμένα καὶ παρσκευάσει τὸ φορεμα μεθ' ὅλης τῆς δυνατῆς κομψότητος. Τῇ ἐσπέρα ἔμελλε νὰ παρασταθῇ τὸ δρᾶμα Gageure imprévue· δοκιμάσασα δὲ ἡ Μάρς τὸ φόρεμα ἔσπευσε τεταραγμένη πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ θεάτρου καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ἀναβάλῃ τὸ δρᾶμα τοῦτο, φοβουμένη μήπως συριχθῆ ὅτι ἠθέλησε νὰ φανῆ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς καναρίνιον. Νοήσας ὁ διευθυντῆς τὸ παιγνίδιον ἀπεκρίνατο μειδιῶν· «δὲν φαίνεσθε καναρίνιον, ἀλλὰ τοπάζιον· ἐγὼ ἐγγυῶμαι περὶ τῆς ἐπιτυχίας». Ἡ καλλιτέχνης παρουσιάζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς· ἐπὶ πέντε λεπτὰ οἱ θεαταὶ κρατοῦσι τὰ δίοπτρα, περιεργάζονται, ψιθυρίζουσι, τελευταῖον ἐπικροτοῦσι μεγαλοφῶνως λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· «ὄπόσον ὠραία στολή!» Τῇ ἐπαύριον αἱ πρῶται κυρίαι τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσος ἔστειλαν παραγγελίας εἰς Λυών, ὃ δὲ ἐργοστασιάρχης «ἔκαμε τὴν τύχην του».

Χαρτοποιὸς τις τῆς Νέας Ὑόρκης ἐφεῦρε «φακέλλους ἐπιστολῶν ἀσφαλιστικούς», ὧν ἡ ὑπεροχὴ ἐπὶ τῶν ἄλλων φακέλλων συνίσταται εἰς τοῦτο, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ δὲν δύναται ν' ἀνοιχθῆ κρυφίως χωρὶς ὁ φακέλλος νὰ προδώσῃ τὴν

διὰ τῶν χειρῶν τοῦ ἀδιακρίτου γενομένην ψηλάφησιν. Τὸ μέρος τοῦ φακέλλου ὅπερ κλείεται διὰ νὰ περιλάβῃ τὴν ἐπιστολὴν εἶνε θεβροεγμένον διὰ χημικῆς τινος σκευασίας, ἣτις εἰς τὴν ἐλαχίστην πρὸς ἀνοίγμα ἀπόπειραν, εἴτε δι' ὑγράσεως, εἴτε διὰ παντὸς ἄλλου μέσου τοιοῦτου ὥστε νὰ μὴ σχισθῆ ἢ καταστραφῆ ὁ χάρτης, δεικνύει διὰ χαρακτῆρων ἀνεξαλείπτων τὰς καταγγελτικὰς ταύτας λέξεις: Attempt to open (Ἐπειράθησαν νὰ μὲ ἀνοίξωσι).

Γενομένης κατ' αὐτὰς συζητήσεως ἐν Νορδχάουζεν, γράφει ὁ «Παρνασσός», περὶ τῶν δηλητηριωδῶν οὐσιῶν καὶ ἰδίως τοῦ ἀρσενικοῦ ὅπερ περιέχουσι τὰ ἐν Γερμανίᾳ κατασκευαζόμενα ποικίλα χαρτῖα πρὸς διακόσμησιν τῶν τοίχων τῶν αἰθουσῶν καὶ δωματίων, ὁ φαρμακοποιὸς Σουλτσι ἀνεκοίνωσεν ὅτι νεωστὶ ἀλλαχθέντων τῶν χαρτίων τῆς ἐν Βαίμαρ σωζομένης οἰκίας τοῦ Σχίλλερ, ἀνεκαλύφθη ὅτι τὰ πράσινα χαρτῖα τοῦ ἰδιαίτερου γραφείου τοῦ διασήμου ποιητοῦ περιεῖχον ἰκανὴν ποσότητα ἀρσενικοῦ, εἰς οὗ τὴν ἐπενέργειαν πειρῶνται τινες σήμερον ν' ἀποδώσωσι τὸν πρόωρον καὶ αἰφνίδιον θάνατον τοῦ ὑγιεστάτου ἄλλως Σχίλλερ, ὡς προελθόντα μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐκ δηλητηριάσεως.

Εἰς σατυρικόν τι φύλλον τοῦ Βερολίνου ἐδημοσιεύθη ἐσχάτως ἡ ἐπομένη εἰκὼν· ἐν θεωρείῳ ἀμφιθεάτρου φαίνεται Ῥωμαῖος αὐτοκράτωρ μετ' ἐνδιαφέροντος βλέπων τὸν μέχρι θανάτου ἀγῶνα δύο ἀθλητῶν· ἐν ἐτέρῳ δὲ θεωρείῳ φαίνεται σημερινὸς αὐτοκράτωρ, ἐπὶ θρόνου καθήμενος καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος ἐπίσης θεώμενος τὴν ἀλληλουσαγῆν χιλιῶδων ἀνθρώπων.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Καθαρισμός τῶν σπόγγων.

Ὅπως καθαρισθῶσιν οἱ σπόγγοι πρέπει νὰ μείνωσιν ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος, συχνότατα ἀνανεουμένου, τὴν δὲ τετάρτην ἡμέραν νὰ διαλυθῶσιν ἐντὸς τοῦ ὕδατος 125 περίπου γραμμάρια ποτάσης καὶ ν' ἀφεθῶσιν ἐν αὐτῷ ἐπὶ δώδεκα ἔτι ὥρας οἱ σπόγγοι ὅπως διαβραχῶσιν· ἀκολούθως τίθενται εἰς καθαρὸν καὶ δροσερὸν ὕδωρ, καὶ μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας καθίστανται λευκότατοι καὶ καθαρότατοι, ὡς νὰ ἐξῆλθον τότε τοῦ πυθμένου τῆς θαλάσσης.

Ἐχε τὰ πόδια σου ζεστὰ, τὴν κεφαλὴν σου κρύα
νὰ μὴ φοβάσαι τὸ γιαντρὸ, νὰ μὴ τον ἔχῃς χρεῖα.
(Δημῶδες λόγιον).

ΠΑΡΟΡΑΜ. Σελ. 16 στηλ. β' στίχ. 49 ἀντὶ pes ἀν. pas
" " " " 50 " pes " pas